

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudkyně JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci

žalobců: a) I. B.,
b) J. B.,
oba bytem X,
zastoupeni advokátem JUDr. Janem Kučerou,
se sídlem Stavitelská 6, Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2017, č. j. 032674/2017/KUSK, sp. zn. SZ 007136/2017/KUSK REG/EMB,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu P. (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 10. 2016, č. j. 456-13/2015, sp. zn. SZ 456/2015 (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad rozhodl o umístění stavby – novostavby rodinného domu s vestavěnou garáží, včetně inženýrských přípojek a oplocení, v C. v ulici N. K., na pozemcích parc. č. X, X a na parcele pozemkového katastru č. X v katastrálním území C. (dále jen „stavba“) – a současně vydal na tuto stavbu stavební povolení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudil odvolací námitky žalobců, a to vliv stavby na okolí, zejména na přístup žalobců na jejich pozemek, a vliv hluku, které neshledal důvodnými, a ztotožnil se s posouzením stavebního úřadu.

2. Žalobci v žalobě uvedli, že jsou vlastníky pozemků parc. č. X a X v katastrálním území C., přičemž stavbou je přímo dotčeno jejich vlastnické právo k těmto pozemkům. Namítli, že byly nedostatečně a chybně posouzeny vlivy stavby na okolí, a to z hlediska přístupu žalobců na jejich pozemek, z hlediska vlivu umístění stavby ve svahu na pozemky žalobců a z hlediska vlivu hluku.
3. Konkrétně uvedli, že stavební úřad dostatečně neposoudil dopad stavby na přístup žalobců na jejich pozemek parc. č. X. Požadavek posouzení vlivu stavby na sousední a okolní stavby a pozemky vyplývá z bodu B.1. písm. e) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), projektová dokumentace však takové posouzení neobsahuje. V projektové dokumentaci není řešeno napojení stavby na dopravní infrastrukturu. Žalobci mají na svůj pozemek přístup z místní komunikace na pozemku parc. č. X. Stavební úřad nevzal v úvahu existenci místní komunikace na tomto pozemku, toto pochybení nenapravil ani žalovaný. Žalovaný uvedl, že přístup na pozemek žalobců je možný po pozemku parc. č. X a z místní komunikace na pozemku parc. č. X. Pozemek parc. č. X přístup na pozemek žalobců ale nezajišťuje, neboť se nachází mezi dvěma jinými soukromými pozemky a s pozemkem žalobců vůbec nesousedí, pozemek parc. č. X se v katastrálním území C. nenachází. Toto odůvodnění je navíc v rozporu se žalovaným citovaným stanoviskem obce C., podle něhož není pozemek žalobců „z této strany přístupný a výstavba rodinného domu na této skutečnosti nic nemění“. Dále uvádí, že žádná z podmínek stavebního povolení není důsledkem aplikace § 88 stavebního zákona, podle něhož měli žalobci v daném případě předložit plánovací smlouvu, což neučinili. Rozpor odůvodnění napadeného rozhodnutí se skutkovým stavem shledávají žalobci také v tom, že projektová dokumentace pro rekonstrukci místní komunikace je v rozporu s výrokem stavebního povolení ze dne 23. 6. 2015, č. j. OD 45825/15-vol, a rovněž s projektovou dokumentací předmětné stavby, neboť každá počítá s oplocením jinde.
4. Dále žalobci namítli, že projektová dokumentace neřeší ani problematiku zpevnění stavebního pozemku a odvádění srážkové vody, což může mít destruktivní dopad na část pozemku žalobců parc. č. X.
5. Jde-li o posouzení hluku, žalobci namítli, že závazné stanovisko Hygienické stanice hlavního města Prahy (*zřejmě myšleno Krajské hygienické stanice Středočeského kraje – pozn. soudu*) bylo vydáno dne 29. 1. 2016, měření hluku však proběhlo teprve dne 12. 7. 2016. Neformální přípis o platnosti závazného stanoviska nelze považovat za zákonné stanovisko ve smyslu zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“).
6. Konečně žalobci namítli nedostatečné odůvodnění zjištěných vad prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že zjistil v postupu prvostupňového orgánu vady, které nemají vliv na soulad napadeného rozhodnutí

s právními předpisy. O jaké vady se jedná, však již nekonkretizoval, neuvedl ani svou úvahu o závažnosti zjištěných vad, čímž učinil své rozhodnutí zmatečným a nepřezkoumatelným.

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobci uplatněnými námitkami se vypořádal již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž odkázal. Jde-li o námitku nedostatečného odůvodnění zjištěných vad stavebního povolení, odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, podle něhož nelze povinnost řádného odůvodnění interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Rovněž podle rozsudku NSS ze dne 7. 10. 2015, č. j. 3 As 218/2014-33, může soud jako překonatelnou chybu posoudit to, když i přes určitou nedostatečnost odůvodnění jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu a úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu bez pochyb rekonstruovatelné.
8. Žalobce b) podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž shrnul svoji dosavadní argumentaci, která byla uplatněna i v žalobě.
9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, žalobci ani žalovaný na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělili, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí, udělili tak souhlas *implicitě*.
11. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
12. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:
13. Na základě žádosti L. a V. S. ze dne 24. 2. 2015 (dále jen „stavebníci“) zahájil stavební úřad společné řízení o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu. Dne 30. 3. 2015 vydal stavební úřad (v pořadí první) rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání. Žalovaný jako odvolací správní orgán shledal odvolání důvodným a napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.
14. Dne 23. 6. 2015 vydal Městský úřad K. stavební povolení pro stavbu „Rekonstrukce místních komunikací C.“ mimo jiné na pozemku parc. č. X.
15. Žalobci v rámci společného územního a stavebního řízení uplatnili námitky, v nichž namítali, že není vyřešeno napojení na dopravní infrastrukturu. Uvedli, že součástí rekonstrukce místních komunikací je rekonstrukce místní komunikace, na kterou má být napojena stavba, stavebníci proto měli předložit plánovací smlouvu ve smyslu § 88 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dále požadovali, aby stavebníci prokázali, jaký vliv bude mít stavba na okolí ve smyslu vyhlášky o dokumentaci staveb.
16. Nato vydal stavební úřad dne 21. 12. 2015 v pořadí druhé rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, v němž zopakovali

své námitky uplatněné v průběhu řízení a dále namítli, že stavební úřad nevyhodnotil záměr z hlediska ochrany před hlukem, nebylo předloženo stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví a nebyl vyhodnocen soulad záměru s požadavky uvedenými v § 14 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Stavební úřad podle žalobců stanovil neurčitě podmínku týkající se výšky stavby, nestanovil podmínky pro umístění vsakovacích jámek, chybně byl uveden rovněž souhlas obce C.. Žalovaný napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Uvedl, že skutková zjištění je třeba doplnit z hlediska vlivů hluku (je třeba doložit protokol z měření hluku, případně navrhnout opatření k ochraně proti hluku a vibracím), a nedostatečným shledal odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska vlivů stavby na okolí. Jde-li o námitku napojení na místní komunikaci, uvedl, že místní komunikace je stávající, není třeba pozastavit plánovanou výstavbu z důvodu její rekonstrukce.

17. Dne 29. 1. 2016 uplatnila Krajská hygienická stanice Středočeského kraje (dále jen „KHS“) závazné stanovisko, v němž vyjádřila souhlas s návrhem projektové dokumentace stavby.
18. K výzvě stavebního úřadu doložili stavebníci hlukovou studii stavby ze dne 14. 7. 2016, jejíž součástí byl protokol o měření hluku provedeném dne 12. 7. 2016.
19. Dne 26. 8. 2016 uplatnili žalobci další námitky, v nichž poukazovali na to, že stavebníci neprokázali, zda bude mít stavba vliv na okolní stavby a pozemky. Ve vztahu k posouzení vlivu hluku namítli, že bylo-li měření hluku provedeno po vydání závazného stanoviska, je třeba doložit nové závazné stanovisko.
20. Dne 21. 9. 2016 stavebníci předložili stavebnímu úřadu sdělení KHS ze dne 6. 9. 2016 o tom, že vydané závazné stanovisko ze dne 29. 1. 2016 považuje i nadále za platné.
21. Dne 30. 9. 2016 uplatnili žalobci další námitky, v nichž zopakovali své dříve uplatněné námitky.
22. Nato vydal stavební úřad prvostupňové rozhodnutí. Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, setrvali v něm na svých námitkách uplatněných v průběhu řízení. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
23. Žalobci svoji legitimaci v řízení odvozují od vlastnictví dvou pozemků parc. č. X a X, přičemž stavbou má být dotčen poslední uvedený pozemek, který je součástí zemědělského půdního fondu, je takto též fakticky využíván (zemědělsky obhospodařován) a bezprostředně sousedí s pozemky stavebníků.
24. Vzhledem k rozličnosti otázek, k nimž směřují jednotlivé žalobní doby, má soud za účelné již v úvodu se zabývat rozsahem věcné legitimace žalobců v soudním řízení. Tuto otázku je třeba analyzovat ve spojení s jejich účastenstvím ve správním řízení, které mělo charakter společného územního a stavebního řízení dle § 94a stavebního zákona. V územním i stavebním řízení je věcná legitimace vlastníků sousedních nemovitých věcí založena dotčením jejich vlastnického (resp. jiného věcného) práva k těmto sousedním nemovitým věcem. Tato skutečnost jim ostatně zakládá účastenství v územním řízení i stavebním řízení [§ 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona]. Tím je předurčen rozsah námitek, které jsou vlastníci sousedních nemovitých věcí oprávněni uplatnit v územním řízení i ve stavebním řízení (§ 89 odst. 3 a 4 a § 114 odst. 1 stavebního zákona). Ve stejném rozsahu pak náleží vlastníků sousedních nemovitých věcí jakožto žalobcům aktivní věcná legitimace v soudním řízení. Vlastníci sousedních nemovitých věcí jsou proto

oprávnění napadnout územní rozhodnutí a stavební povolení pouze takovými námitkami, které souvisí s ochranou jejich vlastnického (popř. jiného věcného) práva k nemovitým věcem. Naopak jim nepřísluší námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolávali ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s ochranou jejich vlastnického práva (např. skrze institut pohody bydlení). Pokud by se soud věcně zabýval námitkami žalobců, které nesouvisí s ochranou jejich vlastnického práva k nemovitým věcem, dostal by žalobce z pozice osoby namítající zkrácení vlastního veřejného subjektivního práva do pozice dohlázeatele zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení ovšem žalobcům v dané věci nenáleží. Je nutno zdůraznit, že žalobci jsou fyzickými osobami, jimž nenáleží postavení garanta zákonnosti rozhodování správních orgánů a ani subjektu oprávněného podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, dovodil: „*Soudní řád správní je svojí povahou ‚obrannou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli výkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.*“

25. V daném případě je zřejmé, že žalobcům náleží nejen žalobní legitimace, nýbrž též legitimace věcná, ovšem rozsah toho, co jsou oprávněni v soudním řízení namítat, je determinován jejich postavením ve společném územním a stavebním řízení, tj. důvodem jejich účastenství v územním a stavebním řízení, resp. tím, jaká jejich veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena (viz rozsudky NSS ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013-56, a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017-28). Věcná legitimace žalobců je omezena na ty námitky, které se týkají umožnění účinné ochrany vlastnického práva (viz rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92).
26. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobcům v zásadě nevadí stavba jako taková ani její účinky na okolí, jejich nesouhlas se stavbou je dán především obavou z toho, že stavebníci budou reálně vykonávat své vlastnické právo k pozemkům a bránit tomu, aby jejich pozemky využívali žalobci. Negativní vliv na pozemek žalobců nemá stavba jako taková, nýbrž skutečnost, že žalobcům patrně nesvědčí žádné právo, které by je opravňovalo užívat alespoň část pozemků stavebníků k přístupu na jejich pozemek; žalobci v řízení nepřednesli žádné tvrzení o existenci takového práva. V tomto ohledu lze jejich počínání v řízení skutečně považovat za šikanózní, jak jej označili manželé V. ve svém vyjádření ze dne 8. 2. 2016, neboť jejich cílem je vymocit si uchování podmínek pro volný průjezd na jejich pozemek, třebaže netvrdí, že by je k průjezdu opravňoval jakýkoliv právní titul, takže by jej stavebníci byli povinni strpět.
27. Z obsahu správního spisu a žaloby plyne, že žalobci formulují výhrady, které mají vůči záměru (splnění hygienických limitů hluku v chráněném prostředí stavby s ohledem na její lokalizaci v ochranném pásmu dráhy, absence plánovací smlouvy uzavřené mezi stavebníky a obcí), aniž by ovšem uvedli, jaký dopad mají tyto tvrzené nezákonnosti na jejich vlastnické právo k sousedním nemovitým věcem. Stavba v podobě, v jaké byla schválena napadeným rozhodnutím, není ani zčásti umístěna na pozemcích žalobců. I kdyby soud shledal žalobní bod, jenž nesouvisí s ochranou vlastnického práva žalobců,

důvodným, nemohl by napadené rozhodnutí zrušit, neboť by současně nebyla dána věcná legitimace žalobců vztahující se k dané otázce. Soudní řízení správní totiž neslouží k prosazení objektivní stránky zákonnosti rozhodování správních orgánů, nýbrž výlučně k ochraně veřejných subjektivních práv žalobců (viz rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007-98, a ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 61/2010-98).

28. Žalobci namítli zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřovali v tom, že žalovaný obecně uvedl, že v postupu stavebního úřadu shledal vady, které nemají vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, proto k nim nepřihlížel. Žalobní bod není důvodný. Soud se sice ztotožňuje s tvrzením žalobců, že pokud žalovaný shledal v postupu stavebního úřadu vady, měl tyto vady v rozhodnutí popsat, byť nemají vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Soudu je z úřední činnosti známo, že formulaci, kterou žalobci napadají, uvádí žalovaný jakožto nadřízený stavební úřad v téměř všech rozhodnutích, jimiž potvrzuje prvostupňová rozhodnutí. Soud je přesvědčen, že žalovaný touto formulací nemá v úmyslu tvrdit, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo zatíženo vadami, které však nemají vliv na zákonnost rozhodnutí, chce tím pouze poukázat na to, že pokud by někdo v podnětu k přezkumnému řízení nebo v žalobě důvodně poukazovat na nějakou vadu řízení před správním orgánem I. stupně, spadá tato prozatím neznámá vada řízení do kategorie vad, k nimž se v odvolacím řízení nepřihlíží (§ 89 odst. 2 správního řádu). Nepřezkoumatelnost závěru žalovaného není však žalobcům nikterak na újmu. Pokud měli za to, že řízení před stavebním úřadem bylo stíženo jakoukoliv vadou, která se negativně promítla na možnost uplatnění jejich procesních práv, resp. způsobila nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, mohli na tuto vadu v odvolání výslovně upozornit, stejně tak v žalobě.
29. Žalobci dále namítali nedostatečné posouzení vlivu stavby na okolí, jde-li o dopad na přístup na jejich pozemek. Touto námitkou se v odůvodnění svých rozhodnutí zabývaly správní orgány obou stupňů, soud se s jejich závěry ztotožňuje.
30. Otázku vlivu stavby na okolní stavby a pozemky řeší projektová dokumentace v části nazvané „souhrnné řešení“, kde je uvedeno, že stavba na okolní stavby a pozemky vliv nemá. Ke stejnému závěru dospěl stavební úřad, jehož závěr následně aproboval žalovaný. Samotná stavba rodinného domu je umístěna na pozemku parc. č. X, na pozemku parc. č. X jsou umístěny jen sítě a přiléhá k němu oplocení umístěné na pozemku p. č. X. Třebaže se žalobci v průběhu celého správního řízení domáhali posouzení vlivů stavby na okolí způsobem stanoveným prováděcími právními předpisy ke stavebnímu zákonu, konkrétně zmínili pouze jeden jediný vliv, jímž je zahrazení přístupu na jejich pozemek, k němuž doposud užívali pozemek parc. č. X ve vlastnictví stavebníků. Stavební úřad v podmínce č. 6 pro umístění stavby stanovil, že oplocení bude provedeno na pozemku parc. č. X, při hranici s pozemkem parc. č. X směrem k místní komunikaci bude oplocení provedeno z betonových tvarovek do výše 1,85 m od terénu. Jak již uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavební úřad, pozemek parc. č. X je pozemkem ve vlastnictví paní L. S. (stavebníka). I kdyby žalobci tento pozemek v minulosti užívali k přístupu na svůj pozemek, nezakládá jim to právní nárok na to, aby nadále užívali pozemek jiné osoby k přístupu na svůj pozemek. V důsledku stavby nemůže být omezeno právo žalobců, které neexistuje. Tento závěr potvrzuje stanovisko obce C. ze dne 4. 1. 2016, v jehož bodě 2 obec uvádí, že stavba na přístupnosti pozemku žalobců nic nezmění, neboť s ohledem na vlastnické vztahy tento pozemek již v současnosti není z této strany přístupný. Vyjádření obce tak podporuje závěr stavebního úřadu a žalovaného. Žalobci ve správním řízení

neuplatnili tvrzení, že jim k pozemkům ve vlastnictví stavebníků svědčí jakékoliv právo (ať již soukromoprávního, nebo veřejnoprávního charakteru), které by vylučovalo realizaci stavby. Takové tvrzení nepřednesli ani v řízení před soudem. Žalobci se pouze domáhají ochrany dosavadních faktických poměrů. Smyslem posouzení vlivů stavby na okolní stavby a pozemky je zohlednit, zda provedením stavby nebude nepřiměřeným způsobem zasaženo do práv třetích osob k jejich pozemkům a stavbám. V územním ani stavebním řízení nicméně nelze poskytnout ochranu neexistujícímu právu, tedy domnělému právu žalobců na průjezd přes pozemek parc. č. X za účelem přístupu na jejich pozemek parc. č. X. Pakliže žalobci v řízení netvrdili existenci právního titulu opravňujícího je užívat pozemek parc. č. X, jenž *nota bene* ani nemá být dle zpracované projektové dokumentace oplocen, nebylo možné v tomto řízení zohlednit skutečnost, že pozemek žalobců parc. č. X je bez jakéhokoliv přístupu na pozemní komunikaci. Tato situace není součástí vlivů stavby na okolí, jejichž nedostatečný popis a posouzení žalobci v řízení obecně namítali, nýbrž důsledkem majetkoprávních vztahů v dané lokalitě.

31. Žalovaný nadto správně uvedl, že pozemky žalobců zůstávají přístupné (alespoň pěšky) z pozemku parc. č. X, na němž se nachází místní komunikace. Uvedl-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že pozemek žalobců je přístupný „z pozemku parc. č. X“, je zřejmé, že měl na mysli stávající pozemek parc. č. X, na němž se nachází místní komunikace a na nějž navazuje pozemek žalobců parc. č. X, z něhož je přístupný pozemek p. č. X. Označil-li žalovaný daný pozemek nesprávně, může to být dáno prostou chybou v psaní, nebo tím, že vycházel ze starší katastrální mapy, která nezobrazuje dělení pozemků v dané lokalitě, podle níž skutečně existoval pozemek p. č. X v místě pozemní komunikace v ulici N. K.. Jako nesprávnou nelze označit ani úvahu žalovaného, že přístup k pozemkům žalobců (a to i pro zemědělskou techniku) lze realizovat po pozemku parc. č. X. Tento pozemek je ve vlastnictví obce C. a vede mezi dvěma stavebními parcelami. Vzhledem ke svému tvaru a umístění je určen k průjezdu k zemědělským pozemkům, které tak napojuje na síť pozemních komunikací. Součástí takto zpřístupněného bloku zemědělských pozemků je i pozemek žalobců p. č. X. Třebaže se mezi zmíněnou cestou a pozemkem žalobců nachází další zemědělské pozemky, které je třeba překročit či přejet a k nimž patrně nemají žalobci zřízeno žádné právo opravňující je k takovému užívání těchto pozemků, nabízí se možnost zřídit potřebné právo právě k těmto pozemkům (služebnost zřízená smlouvou, zřízení práva nezbytné cesty rozhodnutím soudu).
32. Přisvědčit argumentaci žalobců nelze ani v tom směru, že v daném případě měli stavebníci předložit plánovací smlouvu ve smyslu § 88 stavebního zákona. Odkazované ustanovení řeší případ, kdy záměr, který je předmětem územního řízení, nelze realizovat pro nedostatečnou kapacitu veřejné dopravní či technické infrastruktury. O takovou situaci se v projednávané věci nejedná, uvedené ustanovení na projednávanou věc nedopadá. Předmětem napadeného rozhodnutí je stavba rodinného domu na pozemku parc. č. X, včetně oplocení při hranici s pozemkem parc. č. X. Sama skutečnost, že v době, kdy probíhalo řízení o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na předmětnou stavbu, měla být vedle toho realizována rekonstrukce stávající pozemní komunikace na základě již pravomocného stavebního povolení, neznamená, že by stavba nemohla být bez rekonstrukce místní komunikace realizována. Jak soud podrobněji uvádí níže, bezprostředně k severní části pozemku p. č. X přiléhá stávající pozemní komunikace na pozemku p. č. X, ke které má být stavební pozemek připojen.

33. Případná není ani námitka rozporu mezi napadeným rozhodnutím, resp. prvostupňovým rozhodnutím, a stavebním povolením na rekonstrukci místních komunikací. Ze stavebního povolení na rekonstrukci místních komunikací, které je součástí správního spisu, neplyne, že by součástí stavby byla realizace oplocení pozemků, které přiléhají ke stavebním parcelám. Podle výroku stavebního povolení se rekonstrukce ulice N. K. týká opravy dvoupruhové obousměrné komunikace s živičným povrchem v úseku od křižovatky s ulicí N. S. po vstupní branku do č. p. X, čemuž odpovídá též výkresová část projektové dokumentace. Rekonstrukce místní komunikace se tak nijak nedotýká té části komunikace, k níž přiléhá pozemek stavebníků. Není tedy zřejmé, na základě čeho žalobci dovodili, že projekt na rekonstrukci místní komunikace určuje, kde na pozemcích stavebníků bude umístěno oplocení. I kdyby nicméně soud připustil pravdivost tvrzení žalobců o obsahu projektu na rekonstrukci místní komunikace, nelze ze skutečnosti, že projekt na rekonstrukci místní komunikace předpokládá, v jakých místech by mohlo být jiným stavebníkem realizováno oplocení jeho pozemku, aniž by toto oplocení bylo součástí projektu, tedy vztahovalo se na něj stavební povolení, dovozovat závaznost takového řešení. Oplocení pozemku, na němž má být postaven rodinný dům, bylo povoleno napadeným rozhodnutím. Pouze to je tak ve vztahu k umístění oplocení závazné. K rozporu mezi stavebním povolením na rekonstrukci místní komunikace a napadeným rozhodnutím tak vůbec dojít nemohlo. Soud tedy uzavírá, že i kdyby bylo ve stavebním povolení na rekonstrukci místních komunikací oplocení vymezeno jinak, nemohla by tato skutečnost mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
34. Stavba má být podle projektové dokumentace (viz souhrnnou zprávu) napojena samostatným sjezdem na místní komunikaci. Odstavení osobního automobilu bude umožněno na vlastním pozemku. K žádosti o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení byl přiložen souhlas obce C. jakožto správcem místní komunikace ze dne 22. 12. 2014 s připojením stavby na místní komunikaci. Ze skutečnosti, že rekonstrukce místní komunikace nezahrnuje část komunikace nacházející se v bezprostředním sousedství stavebního pozemku stavebníků, nelze dovodit, že k severní části pozemku stavebníků žádná pozemní komunikace nevede, byť její stavebně-technický stav nemusí být zrovna ideální, ovšem plně postačuje pro účely sjezdu k jednomu rodinnému domu (viz např. vyjádření manželů V. ze dne 8. 2. 2016). Ostatně je zřejmé, že sami žalobci tuto část pozemku užívali k jízdě zemědělskými stroji, o zpevnění jejího povrchu proto nelze pochybovat. Podmínka stanovená v § 111 odst. 1 písm. c) stavebního zákona je tedy splněna. Žalobci v této souvislosti argumentují tím, že jelikož se na pozemku parc. č. X nachází pozemní komunikace, nelze na tento pozemek ve vlastnictví stavebníků umístit stavbu. Žalobci nicméně zcela pomíjí, že na pozemku parc. č. X mají být umístěny pouze přípojky plynovodu, vodovodu a kanalizace, a to pod povrchem pozemku. Povrch pozemku zůstává v plném rozsahu volný, není zabrán žádnou nadzemní částí stavby (ani oplocením). Stavba tedy s pozemní komunikací nekoliduje, vyžadovat vyjádření (či stanovisko) silničního správního úřadu tak nebylo třeba.
35. Žalobci rovněž namítali nedostatečné řešení vlivů stavby majících původ ve svažitosti terénu na jejich pozemek. Ani tento žalobní bod není důvodný. Předně je třeba uvést, že žalobci v průběhu správního řízení takovou námitku neuplatnili, takže je pochopitelné, že prvostupňové rozhodnutí ani napadené rozhodnutí se touto otázkou výslovně nezabývají. Poprvé byla tato námitka uplatněna až v žalobě, což nebrání tomu, aby byla věcně posouzena. Z projektové dokumentace vyplývá, že srážkové vody mají být na stavebním pozemku likvidovány zasakováním do dvou vsakovacích jímek. Nadměrnému odtoku

srážkové vody po svahu směrem na pozemek žalobců bude bránit též opěrná zeď, která dosahuje výšky několika desítek centimetrů nad terén. Tato opěrná zeď poskytne pozemku žalobců, který se nachází pod pozemkem stavebníků, ochranu před případným sesuvem půdy. Součástí stavby jsou tedy opatření, která dostatečně brání vzniku negativních vlivů, které by se v důsledku stavby mohly projevit na pozemku žalobců (zvýšený odtok srážkových vod v důsledku snížení retenční schopnosti stavebního pozemku, hrozba sesuvu půdy).

36. Důvodná není ani námitka stran posouzení vlivu hluku, kterou žalobci opakovaně uplatňovali v průběhu správního řízení. K této námitce je předně třeba uvést, že žalobci tuto námitku nevymezili tak, že se domáhají ochrany příznivého prostředí na svých pozemcích před hlukem ze stavební činnosti, popř. hlukem vznikajícím užíváním stavby. Takto pojatá námitka by ostatně postrádala jakékoliv racionální opodstatnění, neboť pozemky žalobců jsou zemědělskými pozemky, neslouží k pobytu osob, natož k bydlení. Žalobci se námitkou domáhali prověření toho, zda v chráněných prostorech stavby budou splněny stanovené hygienické limity hluku. Touto námitkou se tedy žalobci nedomáhají ochrany svého vlastnického práva, nýbrž veřejného zájmu a především zájmu uživatelů stavby, kteří by byli vystaveni případnému nadměrnému hluku, nesvědčí jim proto věcná legitimace k jejímu uplatnění.
37. Správní orgány jsou nicméně povinny z moci úřední zajistit soulad stavby s veřejnými zájmy, a proto i bez námítky žalobců musely administrativně zajistit splnění povinností dle zákona o ochraně veřejného zdraví. Třebaže žalobci postrádají věcnou legitimaci k posouzení dané otázky, soud nad rámec nezbytně nutného poukazuje na to, že v posuzované věci vydala KHS závazné stanovisko dne 29. 1. 2016. V něm vyjádřila s projektovou dokumentací stavby souhlas. Na souhlasném stanovisku KHS setrvala i poté, co bylo dne 12. 7. 2016 provedeno měření hluku z dopravy (železnice) na stavebním pozemku. Stavba tak byla posouzena dle § 77 odst. 1, 3 a 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalobci mají pravdu v tom, že podkladem závazného stanoviska KHS ze dne 29. 1. 2016 nebylo měření hluku. Tento nedostatek byl ovšem dalším postupem napraven, neboť bylo zpracováno měření hluku, které bylo posléze předloženo KHS. Ta přípisem ze dne 5. 9. 2016 po vyhodnocení měření hluku potvrdila platnost svého závazného stanoviska ze dne 29. 1. 2016. KHS formálně nevydala nové závazné stanovisko, což ostatně ani nemohla, neboť k totožnému záměru již jednou závazné stanovisko vydala, to přitom bránilo vydání nového závazného stanoviska. Z hlediska materiálního však KHS posoudila situaci stavby v plném rozsahu a přípisem ze dne 5. 9. 2016 stvrdila stavebnímu úřadu, že po posouzení doplňujícího podkladu není důvodu cokoliv měnit na dříve vydaném souhlasném závazném stanovisku. Takový postup lze bez výhrad akceptovat, neboť jeho podstatou je naplnění § 77 zákona o ochraně veřejného zdraví.
38. Třebaže odůvodnění napadeného rozhodnutí by mohlo být zpracováno podrobněji a přesvědčivěji, nelze jej považovat za nedostatečné. Požadavkům na přezkoumatelnost vyplývajícím z § 68 správního řádu dostalo. Nelze jej mít ani za vnitřně rozporné, jak se mylně domnívají žalobci.
39. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. Soud neprovedl důkazy navržené žalobci. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze správního spisu správního orgánu I. stupně i žalovaného, které si pro tyto účely vyžádal

a jimiž se důkaz v soudním řízení správním neprovádí (např. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). Součástí správního spisu je několik listin, které zobrazují katastrální mapu. Dostatečný přehled o situaci v daném místě tak soud získal již z obsahu správního spisu, bylo by proto nadbytečné provádět důkaz výtiskem relevantní části katastrální mapy z webových stránek Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, který žalobci přiložili k žalobě. Ze stejného důvodu neprovedl soud důkaz ani fotografiemi přiloženými k žalobě, neboť dostatečný přehled o situaci v místě samém získal již z obsahu správního spisu.

41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovaný byl naopak ve věci plně úspěšný, avšak podle ustálené judikatury správních soudů lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. dubna 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu